

दानियलको पुस्तक — एक सय त्रिपन्नौ

उत्तरी र दक्षिणी राज्यहरूको आध्यात्मिक प्रतीकवाद: बाइबलीय मन्दिरहरू र मानव स्वभावमार्फत एक यात्रा

Jeff Pippenger

2024-03-23

उत्तरी राज्यले मानवजातिको मन्दिरभित्रको निम्न प्रकृतिको प्रतिनिधित्व गर्थ्यो; यसले मण्डलीको मन्दिरभित्रको शरीरको प्रतिनिधित्व गर्थ्यो; यसले ख्रीष्टको मन्दिरभित्रको मानव देहको प्रतिनिधित्व गर्थ्यो। ख्रीष्टले प्रत्येक मन्दिर निर्माण गर्नुभयो, र उहाँले प्रत्येक जग बसाल्नुभयो, अनि मिलेराइट मन्दिरको पहिलो ढुङ्गा “सात समय”को सिद्धान्त थियो, जसलाई इज्जिकिएलका दुई लट्टीद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। सन् १८६३ को विद्रोहमा, लाओडिसियाली एडभेन्टादले आफ्नो भविष्यसूचक “कुनेढुङ्गा” अस्वीकार गर्‍यो, र यही कुरा सांसारिक मन्दिरको निर्माणमा पनि घटेको थियो। अस्वीकार गरिएको त्यो ढुङ्गा, निर्माणको सम्पूर्ण अवधिभरि ठेस लाग्ने ढुङ्गा भए तापनि, मन्दिर निर्माणको समाप्तिमा चुनिनका लागि नियत गरिएको थियो। तैपनि, भविष्यसूचक वचनले यो पहिचान गराउँछ कि ठेस लाग्ने अस्वीकार गरिएको त्यो ढुङ्गा अन्ततः कुनाको शिर बन्नेछ।

दक्षिणी राज्यद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको “सात समय” को लट्टी, उत्तरी राज्यको सम्बन्धमा “टाउको” हो। यो “टाउको” हो, किनकि दक्षिणी राज्यमै परमेश्वरले यरूशलेमलाई आफ्नो नगरका रूपमा पहिचान गर्न रोज्नुभयो, जहाँ उहाँले आफ्नो पवित्रस्थान र आफ्नो नाउँ राख्नुभयो। १७९८ देखि १८४४ सम्म ती दुई लट्टीहरू एकीकृत नभएसम्म, “टाउको” तल्लो, दक्षिणी राज्य नै थियो। जब १८४४ मा यूहन्नालाई उत्तरी राज्य त्याग्न भनियो, किनकि त्यो अन्यजातिहरूलाई दिइएको थियो, तब दक्षिणी राज्य एक राष्ट्रका रूपमा, वा कम्तीमा त्यही योजना अनुसार, एक्लै उभिएको एउटा झण्डा-चिह्नका रूपमा बाँकी रह्यो। त्यो योजना १८६३ को विद्रोहद्वारा, र आधुनिक इस्राएलको पहिलो “कादेशको विद्रोह” द्वारा अवरुद्ध भयो।

सेप्टेम्बर ११, २००१ मा, प्रभुले आफ्नो लाओदिकीया मण्डलीलाई १८६३ मा, १८८८ मा, १९१९ मा, र १९५७ मा—कादेशको दोस्रो “विद्रोह” तर्फ—फर्काएर ल्याउनुभयो। तर त्यस विद्रोहमा अस्वीकार गरिएको ढुङ्गा कुनाको शिर हुने प्रतिज्ञा अब पूरा हुँदैछ। यो ती एक लाख चवालीस हजारका रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएकाहरूमा पूरा हुँदैछ, जसमा ख्रीष्टले दिव्यता र मानवताको संयोजन सधैंका लागि सिद्ध गर्नुहुन्छ।

पावलले निम्न स्वभावलाई शरीर, र उच्च स्वभावलाई मन भनेर चिनाए। उनले शरीरलाई (निम्न स्वभावलाई) मृत्युसँग पहिचान गराए।

किनकि हामी जान्दछौं कि व्यवस्था आत्मिक हो; तर म शारीरिक छु, पापको अधीनमा बेचिएको छु। किनकि म जे गर्दछु, त्यसलाई म स्वीकार गर्दिनँ; किनकि जे म चाहन्छु, त्यो म गर्दिनँ; तर जे म घृणा गर्दछु, त्यही म गर्दछु। यदि त म जे चाहन्छु, त्यही गर्दछु भने, व्यवस्था असल छ भन्ने कुरामा म सहमत हुन्छु। तर अब त्यसो गर्ने म होइनँ, तर मभित्र वास गर्ने पाप हो। किनकि म जान्दछु कि मभित्र, अर्थात् मेरो शरीरमा, कुनै असल कुरा वास गर्दैन; किनकि इच्छा त मसँग उपस्थित छ, तर जे असल छ त्यसलाई कसरी पूरा गर्ने, त्यो म पाउँदिनँ। किनकि जुन असल म चाहन्छु, त्यो म गर्दिनँ; तर जुन खराब म चाहन्छु, त्यही म गर्दछु। अब यदि म जे चाहन्छु, त्यही गर्दछु भने, त्यसो गर्ने म होइनँ, तर मभित्र वास गर्ने पाप हो। यसकारण म यो व्यवस्था पाउँछु कि जब म असल गर्न चाहन्छु, तब खराबी मसँग उपस्थित हुन्छ। किनकि भित्री मानिसअनुसार म परमेश्वरको व्यवस्थामा आनन्द मान्दछु; तर मेरा अंगहरूमा म अर्को व्यवस्था देख्दछु, जसले मेरो मनको व्यवस्थाको विरुद्धमा युद्ध गर्दछ, र मेरा अंगहरूमा भएको पापको व्यवस्थाको कैदमा मलाई पार्दछ। हाय, म कति दयनीय मानिस! यस मृत्युको शरीरबाट मलाई कसले छुटकारा दिनेछ? रोमी ७:१४-२४।

पावललाई थाहा थियो कि उनका “शरीर”मा “कुनै असल कुरा” वास गर्दैनथ्यो। उनका शरीरमा विद्यमान—चाहे वंशानुगत रूपमा प्राप्त भएका हुन् वा अभ्यासद्वारा विकसित भएका—प्रवृत्तिहरूले उनलाई केवल पापतर्फ नै डोर्‍याउने काम गर्थे। ती प्रवृत्तिहरूले पापको व्यवस्थालाई प्रतिनिधित्व गर्थे, तर पावलको चाहना पापको व्यवस्था होइन, परमेश्वरको व्यवस्था पालन गर्ने थियो। पावलले परमेश्वरको व्यवस्थालाई “आफ्नो मनको व्यवस्था” (उनको उच्च प्रकृति) भनी चिनाए। उनको पुकार थियो, “मलाई यस मृत्युको शरीरबाट कसले छुटकारा दिनेछ?” निश्चय नै, पावललाई थाहा थियो कि छुटकारा ल्याउने कार्य दैवीत्वकै हो, तर उनले यो पनि बुझेका थिए कि छुटकाराको कार्यका लागि उनको आफ्नै सहभागिता आवश्यक थियो।

यसकारण, हे मेरा प्रियजनहरू हो, तिमीहरूले सधैं आज्ञापालन गरेझैं—मेरो उपस्थितिमा मात्र होइन, तर अब मेरो अनुपस्थितिमा झन् धेरै—डर र कम्पसाथ आफ्नै मुक्तिको सिद्धि गर। किनकि आफ्नै असल प्रसन्नताअनुसार इच्छा गर्ने र कार्य गर्ने दुवै कुरामा तिमीहरूभित्र क्रियाशील हुनुहुने परमेश्वर नै हुनुहुन्छ। फिलिप्पी २:१२, १३.

मृत्युको शरीरबाट छुटकारा दैवी शक्तिद्वारा सम्पन्न भयो, जुन मानवीय शक्तिसँग संयुक्त थियो, र मानिसहरूका लागि येशूले प्रदान गर्नुभएको उदाहरण यही थियो। शरीरको तल्लो स्वभावमा पापको व्यवस्था सक्रिय रूपमा कार्यरत हुँदाहुँदै पनि, येशूले आफ्नो इच्छालाई आफ्ना पिताको इच्छामा समर्पण गरेर आफ्नो तल्लो स्वभावलाई परमेश्वरको व्यवस्थाको अधीनमा राख्नुभयो। यदि पावलले आफ्नो इच्छालाई दैवी इच्छामा समर्पण गर्ने हो भने, उसले छुटकारा पाउन सक्थ्यो। यसो गर्दा, उसले आफ्नै मुक्तिको कार्य सिद्ध गर्दै थियो, र यही कुरा सिस्टर ह्याइटले हाम्रो जीवनबाट पाप हटाउने कार्यको विषयमा बोल्दा अभिप्रेत गर्नुभएको हो।

“हरेक आत्मा जसले आफूलाई परमेश्वरलाई समर्पण गर्न अस्वीकार गर्दछ, अर्को शक्तिको नियन्त्रणमा हुन्छ। ऊ आफ्नै होइन। उसले स्वतन्त्रताको कुरा गर्न सक्छ, तर ऊ अत्यन्त दयनीय दासत्वमा छ। उसलाई सत्यको सुन्दरता देख्न दिइँदैन, किनकि उसको मन शैतानको नियन्त्रणमा छ। उसले आफू आफ्नै न्यायबुद्धिको निर्देशनअनुसार चलिरहेको छु भनी आत्मप्रशंसा गरिरहँदा पनि, ऊ अन्धकारका अधिपतिको इच्छाको आज्ञापालन गरिरहेको हुन्छ। ख्रीष्ट आत्माबाट पाप-दासत्वका साङ्गलाहरू तोड्न आउनुभयो। ‘यसकारण पुत्रले तिमीहरूलाई स्वतन्त्र पार्नुभयो भने, तिमीहरू साँच्चै स्वतन्त्र हुनेछौ।’ ‘ख्रीष्ट येशूमा जीवनको आत्माको व्यवस्था’ ले हामीलाई ‘पाप र मृत्युको व्यवस्थाबाट स्वतन्त्र’ बनाएको छ। रोमी ८:२।”

“उद्धारको कार्यमा कुनै बाध्यकारीपन हुँदैन। कुनै बाह्य बल प्रयोग गरिँदैन। परमेश्वरका आत्माको प्रभावअन्तर्गत मानिसलाई उसले कसको सेवा गर्ने हो भन्ने कुरा स्वतन्त्र रूपमा छनोट गर्न छोडिन्छ। जब आत्माले ख्रीष्टसमक्ष आत्मसमर्पण गर्छ, तब हुने परिवर्तनमा स्वतन्त्रताको सर्वोच्च अनुभूति निहित हुन्छ। पापको निष्कासन आत्माकै कार्य हो। निश्चय नै, शैतानको नियन्त्रणबाट आफूलाई मुक्त पार्ने शक्ति हामीमा छैन; तर जब हामी पापबाट मुक्त पारिन चाहन्छौं, र आफ्नो महान् आवश्यकतामा आफूभन्दा बाहिर र आफूभन्दा उच्च शक्तिलाई पुकार्छौं, तब आत्माका शक्तिहरू पवित्र आत्माको दैवी ऊर्जाले परिपूर्ण हुन्छन्, र परमेश्वरको इच्छा पूरा गर्न तिमीहरूले इच्छाको आज्ञालाई पालन गर्छन्।

“मानिसको स्वतन्त्रता सम्भव हुने एकमात्र शर्त ख्रीष्टसँग एक हुनु हो। ‘सत्यले तिमीहरूलाई स्वतन्त्र पार्नेछ;’ र ख्रीष्ट नै सत्य हुनुहुन्छ। पापले केवल मनलाई दुर्बल तुल्याएर र आत्माको स्वतन्त्रतालाई नष्ट गरेर मात्र विजय प्राप्त गर्न सक्छ। परमेश्वरको अधीनतामा आउनु भनेको आफ्नै स्वरूपमा पुनर्स्थापित हुनु हो,—मानिसको साँचो महिमा र मर्यादामा। जसको अधीनतामा हामी ल्याइन्छौं, त्यो दैवी व्यवस्था ‘स्वतन्त्रताको व्यवस्था’ हो। याकूब २:१२।” The Desire of Ages, 466.

पावलले यसो भन्दै पुकारे, “हाय, म कस्तो दयनीय मानिस रहेछु! यस मृत्युको शरीरबाट मलाई कसले छुटकारा दिनेछ?” सिस्टर ह्याइटले यसो भनिन्, “जब हामी पापबाट मुक्त गरिन चाहन्छौं, र हाम्रो ठूलो आवश्यकतामा हामीभन्दा बाहिरको तथा हामीभन्दा उच्च शक्तिको लागि पुकार्छौं, तब आत्माका शक्तिहरू पवित्र आत्माको ईश्वरीय ऊर्जाले अनुप्राणित हुन्छन्, र तिमीहरूले परमेश्वरको इच्छा पूरा गर्न इच्छाशक्तिका आदेशहरू पालन गर्छन्।” हाम्रो इच्छाशक्तिको प्रयोगद्वारा, ख्रीष्टको दिव्यतासँग हाम्रो मानवताको संयोजनमा सहभागी हुँदा, हामी हाम्रो आफ्नै

“आत्मा” बाट पाप हटाउने “कार्य” सम्पन्न गर्छौं।

तर हामीले “बुझ्न आवश्यक पर्ने कुरा इच्छाशक्तिको वास्तविक बल हो।” इच्छा भनेको “मानव स्वभावभित्रको शासन गर्ने शक्ति, निर्णय गर्ने वा छनोट गर्ने शक्ति हो। सबै कुरा इच्छाको सही क्रियामाथि निर्भर गर्दछ। परमेश्वरले मानिसहरूलाई छनोट गर्ने शक्ति दिनुभएको छ; त्यसको प्रयोग गर्नु उनीहरूकै हो। तिमीले आफ्नो हृदय परिवर्तन गर्न सक्दैनौ, तिमीले आफ्नै सामर्थ्यले त्यसका स्नेहहरू परमेश्वरलाई दिन सक्दैनौ; तर तिमीले उहाँको सेवा गर्ने छनोट गर्न सक्छौ। तिमीले उहाँलाई आफ्नो इच्छा सुम्पन सक्छौ; त्यसपछि उहाँले आफ्नो असल प्रसन्नताअनुसार चाहना गर्न र काम गर्न तिमीभित्र कार्य गर्नुहुनेछ। यसरी तिम्रो समस्त स्वभाव ख्रीष्टको आत्माको नियन्त्रणमा ल्याइनेछ; तिम्रा स्नेहहरू उहाँमै केन्द्रित हुनेछन्, तिम्रा विचारहरू उहाँसँग मेल खाने हुनेछन्।”

पावललाई यी सत्यहरू थाहा थिए, र उनले यो पनि जान्दथे कि आफ्नो इच्छाको प्रयोगद्वारा आफ्नो तल्लो स्वभावलाई आफ्नो उच्च स्वभावको अधीनमा राखिनु आवश्यक छ। यही कारण पावल दिनहुँ मर्थे।

म हाम्रा प्रभु ख्रीष्ट येशूमा तिमीहरूका विषयमा मैले गर्ने गर्वको कसम खाएर भन्छु, म दिनहुँ मर्छु। १ कोरिन्थी १५:३१।

पावललाई थाहा थियो कि आफ्नो निम्न प्रकृतिलाई अधीनमा राखिराख्न आफ्नो इच्छाशक्तिको प्रयोग गर्दै उनले त्यसलाई प्रतिदिन क्रूसमा टाँग्न आवश्यक थियो। त्यसैले उनले आफ्नो शरीरगत स्वभावलाई क्रूसमा टाँगें।

र ख्रीष्टका भएकाहरूले आफ्ना वासनाहरू र अभिलाषाहरू सहित शरीरलाई क्रूसमा चढाएका छन्। गलाती ५:२४।

पावललाई थाहा थियो कि ख्रीष्टको दोस्रो आगमनसम्म, जब विश्वासयोग्यहरूले आँखा झिमकिनेबित्तिकै नयाँ महिमामय शरीर प्राप्त गर्नेछन्, पापी देह मानवतामा विद्यमान रहनेछ। यही कारणले १७९८ ले ती छयालीस वर्षहरूको आधारलाई चिह्नित गर्दछ जसमा मिलेराइट मन्दिर निर्माण गरियो, किनकि ख्रीष्ट, जो एकमात्र जग हुनुहुन्छ, जगत्को स्थापनादेखि नै वध गरिएको थुमा हुनुहुन्थ्यो। उत्तरी राज्य शरीर थियो, जसले पापद्वारा मानवतामाथि प्रभुत्व हासिल गरेको थियो, र आफूलाई नक्कली उत्तरी राज्यको रूपमा उच्च पारेको थियो। १८४४ मा यूहन्नालाई बाहिरी प्राङ्गणलाई “बाहिर छोड” भनियो, जसको अर्थ ग्रीकमा तल्लो स्वभावलाई अस्वीकार गर्नु हो, जसले त्यस उच्च स्वभावमाथि प्रभुत्व जमाएको थियो जहाँ परमेश्वरले आफ्नो नाम राख्न चुनाउनुभएको थियो, र १७९८ मा देह (तल्लो स्वभाव) लाई “रागहरू र अभिलाषाहरू” सहित क्रूसमा टाँगिनु पर्ने थियो।

आधारमा, क्रूसमा ख्रीष्टको शरीर मरण भयो, किनकि उहाँ जीवितहरूबाट काटिनुभयो। त्यसपछि दक्षिणी राज्य परमेश्वरसँगको करारमा, एक राजा भएको, र आफ्नो बीचमा परमेश्वरको पवित्रस्थान भएको, एउटै राष्ट्र हुनुपर्ने थियो। पंक्तिमाथि पंक्ति, “सात समय” अब “कुनाको शिर” हो, किनकि ११ सेप्टेम्बर २००१ देखि परमेश्वरले आफ्नो “उत्तरी सेना”लाई एउटा झण्डाका रूपमा उठाइरहनुभएको छ। त्यो सेना एउटै राष्ट्र हुनुपर्नेछ, र त्यो राष्ट्रले केवल उहाँकै प्रतिरूप प्रतिबिम्बित गर्नेछ, र यसले ठीक त्यही समयमा त्यसो गर्दछ जब शैतानले आफ्नो “सीड” उठाइरहेको हुन्छ, जो पशुको प्रतिमा हो। इजकिएल अध्याय सैंतीसमा चार वायूहरूको सन्देशले पछिल्लो वर्षाको सन्देश तिनीहरूमाथि सास फुक्दछ, जो त्यसपछि उठेर त्यो सेना बन्छन्। चार वायूहरूको सन्देश सातौँ तुरहीको सन्देश हो, जहाँ परमेश्वरको रहस्य पूरा हुन्छ।

छाप लगाउने अन्तिम कार्य अक्टोबर ७, २०२३ मा आरम्भ भयो। एक लाख चौवालीस हजारको छाप लगाइने समय सातौँ तुरहीको ध्वनिको क्रममा पूरा हुन्छ, र छाप लगाउने प्रक्रियाको अवधिमा त्यो तुरही तीन पटक बज्छ। यसले सधैं इस्लामद्वारा महिमामय देशमाथि गरिने एउटा प्रहारलाई जनाउँछ। आधुनिक आत्मिक “महिमामय देश” सेप्टेम्बर ११, २००१ मा प्रहारित भयो, र प्राचीन वास्तविक महिमामय देश अक्टोबर ७, २०२३ मा प्रहारित भयो, ठीक त्यही वर्ष जब मारिएका दुई साक्षीहरू फेरि जीवित भए। तेस्रो प्रहार संयुक्त राज्य अमेरिकामा चाँडै आउन लागेको आइतबारको व्यवस्थाको समयमा हुन्छ।

७ अक्टोबर, २०२३ देखि, गणतान्त्रिक सिड र पृथ्वीको पशुको साँचो प्रोटेस्टेन्ट सिडले, चाँडै आउन लागेको आइतबारको व्यवस्थाको समयमा, या त अजिङ्गरङ्ग वा थुमाङ्ग बोल्ने सिडमा आफ्ना अन्तिम रूपान्तरणहरू पूरा गर्दैछन्। पृथ्वीको इतिहासका समापन घटनाहरूमा प्रकट हुने महान् विवादभित्रका आन्तरिक र बाह्य विरोधीहरूको यी दुई अभिव्यक्तिहरू, दुवै दानियेल अध्याय एघारको चालीसौं पदले प्रतिनिधित्व गर्ने इतिहासमै अवस्थित छन्। यी दुई सिडका दुई अन्तिम विकासहरू सातौं तुरहीको ध्वनिका समयमा सम्पन्न हुन्छन्। सातौं तुरही तीन विपत्तियुक्त तुरहीहरूमध्ये तेस्रो हो।

तीनवटा धिक्कारहरूले भविष्यवाणीको त्रिविध प्रयोगलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, र यसो गर्दा तिनीहरूले ७ अक्टोबर, २०२३ को मार्गचिह्नको बलियो साक्षी प्रदान गर्छन्। पहिलो धिक्कार र दोस्रो धिक्कार दुवैमा, इस्लामको युद्ध रोमका सेनाहरूविरुद्ध सञ्चालन गरिएको थियो, जुन अन्तिम दिनहरूमा संयुक्त राज्य अमेरिका हो, जसको साक्षी सन् १९८९ मा ख्रीष्टविरोधी (पोप जोन पॉल द्वितीय) र झूटा अगमवक्ता (रोनाल्ड रेगन) बीचको गोप्य गठबन्धनद्वारा सम्पन्न सोभियत संघको विजयबाट दिइएको छ।

पहिलो धिक्कारमा, प्रकाशको पुस्तकको नवौं अध्यायमा प्रस्तुत गरिएझैं, पाँच महिनाको एउटा समय-भविष्यवाणी छ, जुन एक सय पचास वर्ष हो। दोस्रो धिक्कारमा, तीन सय एकान्नब्बे वर्ष र पन्ध्र दिनको एउटा समय-भविष्यवाणी छ। यी दुवै समय-भविष्यवाणीहरूले पहिलो र दोस्रो धिक्कारलाई प्रतिनिधित्व गर्ने दुई इतिहास-अवधिहरूमा इस्लामले ल्याएको रोमविरुद्धको युद्धलाई जनाउँछन्। ती दुई भविष्यवाणीहरूले युद्धका दुई भिन्न परिणामहरू धारण गरेका थिए। पहिलो एक सय पचास वर्षमा इस्लामले रोमलाई “हानि” पुऱ्याउने थियो, र तीन सय एकान्नब्बे वर्ष र पन्ध्र दिनको भविष्यवाणीमा, इस्लामले रोमलाई “मार्ने” थियो। ती दुई भविष्यवाणीहरू प्रत्यक्ष रूपमा आपसमा जोडिएका थिए। इस्लामले रोमलाई हानि पुऱ्याउने एक सय पचास वर्षको अन्त्यले इस्लामले रोमलाई मार्ने तीन सय एकान्नब्बे वर्ष र पन्ध्र दिनको आरम्भलाई चिन्हित गर्‍यो। पहिलो र दोस्रो धिक्कार एक सय पचास वर्षको अन्त्य र तीन सय एकान्नब्बे वर्ष र पन्ध्र दिनको प्रारम्भद्वारा विभाजित छन्।

संयुक्त राज्य अमेरिका छिट्टै आउन लागेको आइतबारको व्यवस्थाको समयमा बाइबलको भविष्यवाणीअनुसारको छैटौं राज्य रहन छोड्छ, र त्यसै बेला यो भविष्यवाणीगत रूपमा “मारिन्छ”। प्रकाशको पुस्तकको एघारौं अध्यायमा उल्लिखित “ठूलो भूकम्प” को घडी भनेको छिट्टै आउन लागेको आइतबारको व्यवस्था हो, र जब त्यो घडी आइपुग्छ, तब इस्लामको सातौं तुरही पनि आइपुग्छ। यो अन्त्यलाई, अथवा अन्तिम दिनहरूमा रोमको सेनाको रूपमा रहेको छैटौं राज्यको मृत्युको चिह्न लगाउन आइपुग्छ। त्यो मृत्यु हुनुअघि एक सय पचास वर्षसम्म इस्लामले रोमका सेनाहरूलाई पीडा दिएको थियो। मुख्यधाराको सञ्चारमाध्यमका अनुसार, जसले आधुनिक संसारमा उग्र इस्लामका गतिविधिहरूलाई न्यून देखाउने प्रयास गर्छ, ७ अक्टोबर, २०२३ देखि १२ फेब्रुअरी, २०२४ मा यो लेख लेखिँदासम्म, इस्लामले विश्वभरि अमेरिकी हितहरूमाथि एक सय पैँसट्टी आक्रमणहरू गरेको छ।

इस्लामद्वारा रोमका सेनाहरूमाथि एक सय पचास वर्षसम्म पुऱ्याइएको पीडा, जसले पहिलो र दोस्रो धिक्कारमा अन्ततः रोमका सेनाहरूको वधतर्फ डोऱ्याउँछ, तेस्रो धिक्कारको इतिहासमा पुनः दोहोरिन्छ; किनकि भविष्यवाणीको त्रिविध अनुप्रयोग यसरी नै कार्य गर्दछ। सातौं तुरहीको बजाइ, जुन एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाइ हो, जुन त्यो समय हो जब दुई लड्डीहरूको एकताद्वारा प्रतीकित रूपमा देखाइएझैं दिव्यत्व र मानवत्वको संयोजन हुन्छ, त्यसका तीन मार्गचिह्नहरू छन्। पहिलो आत्मिक महिमामय देश हो र अन्तिम पनि आत्मिक महिमामय देश हो। बीचको मार्गचिह्न शाब्दिक महिमामय देश हो।

सन् 2023 मा, तेस्रो विपत्तिको चेतावनी दिने तुरहीको दोस्रो फुकाइले इस्लामको युद्धको तीव्रतावृद्धिलाई चिन्हित गर्‍यो, किनकि त्यो यस्तो अवधिमा प्रवेश गर्‍यो जहाँ त्यसले पृथ्वी-पशुलाई “हानि” पुऱ्याउने थियो। त्यही वर्षमा, रिपब्लिकन सिङ्ग र साँचो प्रोटेस्टेन्ट सिङ्गका दुई साक्षीहरू फेरि जीवित भए र आफ्ना अन्तिम प्रतीकात्मक सिङ्गहरूतर्फको पारस्परिक रूपान्तरण आरम्भ गरे। रिपब्लिकन सिङ्गका लागि, त्यो सबै पतित प्रोटेस्टेन्ट शक्तिहरूको सबै पतित रिपब्लिकन शक्तिहरूसँगको संयोजन थियो, ताकि पशुको प्रतिमा हुने एउटै सिङ्ग निर्माण होस्। अनि साँचो

प्रोटेस्टेन्ट सिङ्गका साथ, त्यो दिव्यता र मानवताको संयोजन थियो, किनकि सिङ्ग आफ्नो चरित्रमा लाओडिसियाईबाट फिलाडेल्फियालीतर्फ रूपान्तरित हुँदै गयो, ताकि पशुको प्रतिमाको विपरीतलाई प्रतिबिम्बित गर्न सकोस्। सन् 2023, सन् 2001 भन्दा बाइस वर्षपछि आयो, यसरी यसले मानवतासँग संयुक्त दिव्यताको प्रतीकात्मक सम्बन्धलाई प्रतिनिधित्व गर्‍यो।

यो सम्पूर्ण इतिहास दानिएल ११ को चालीसौँ पदमा घटित हुन्छ, र यही पद १९८९ मा खोलियो तथा ज्ञानको वृद्धि उत्पन्न गर्‍यो, जसको प्रतिनिधित्व हिदेकेल नदीले गर्दछ। त्यस पदको भविष्यसूचक इतिहासमा परमपवित्र स्थानभित्रको अन्तिम कार्य पनि सम्पन्न हुन्छ, र यही त्यो ज्योति हो जो १७९८ मा खोलिएको थियो, जसको प्रतिनिधित्व उलै नदीले गर्दछ। चालीसौँ पदको आरम्भले १७९८ मा अन्तको समयलाई पहिचान गराउँछ, र पदको अन्त्यले १९८९ मा अन्तको समयलाई पहिचान गराउँछ, अनि दुवै नदीहरू चालीसौँ पदको इतिहासमा एकसाथ मिसिन्छन्, ठीक त्यसरी नै जसरी टाइग्रिस र युफ्रेटिस (उलै र हिदेकेल) फारसी खाडीमा पुग्नुअघि एक-अर्कासँग मिल्दछन्।

हामी यो अध्ययनलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

परमप्रभु परमेश्वरको आत्मा ममाथि छ; किनकि परमप्रभुले नम्रहरूलाई सुसमाचार सुनाउन मलाई अभिषेक गर्नुभएको छ; उहाँले मलाई खिन्नहृदयहरूलाई बाँध्न, बन्दीहरूलाई स्वतन्त्रताको घोषणा गर्न, र बाँधिएकाहरूलाई कारागार खुल्ने घोषणा गर्न पठाउनुभएको छ; परमप्रभुको अनुग्रहको वर्ष, र हाम्रा परमेश्वरको प्रतिशोधको दिन घोषणा गर्न; शोक गर्ने सबैलाई सान्त्वना दिन; सिय्योनमा शोक गर्नेहरूका निम्ति व्यवस्था गर्न, तिनीहरूलाई खरानीको सट्टा शोभा, शोकको सट्टा आनन्दको तेल, र निराशाको आत्माको सट्टा प्रशंसाको वस्त्र दिन; ताकि तिनीहरूलाई धार्मिकताका वृक्षहरू, परमप्रभुको रोपाइँ भनियोस्, ताकि उहाँ महिमित हुनुहोस्।

अनि तिनीहरूले प्राचीन भग्नावशेषहरू निर्माण गर्नेछन्, तिनीहरूले पहिलेका उजाड स्थानहरू उठाउनेछन्, र तिनीहरूले उजाड सहरहरू, धेरै पुस्ताहरूका विनाशस्थलहरू, पुनःस्थापित गर्नेछन्। अनि परदेशीहरू उभिएर तिमीहरूका बगालहरू चराउनेछन्, र विदेशीका सन्तानहरू तिमीहरूका हलो जोत्नेहरू र दाखबारी स्याहार्नेहरू हुनेछन्। तर तिमीहरू परमप्रभुका पूजाहारी कहलिनेछौ; मानिसहरूले तिमीहरूलाई हाम्रा परमेश्वरका सेवकहरू भन्नेछन्; तिमीहरू अन्यजातिहरूको धन-सम्पत्ति भोग गर्नेछौ, र तिनीहरूको महिमामा तिमीहरू गर्व गर्नेछौ। तिमीहरूको लाजको सट्टा तिमीहरूले दोब्बर पाउनेछौ; र अपमानको सट्टा तिनीहरू आफ्नो भागमा आनन्द गर्नेछन्; यसकारण तिनीहरूले आफ्नो देशमा दोब्बर अधिकार गर्नेछन्; अनन्त आनन्द तिनीहरूको हुनेछ।

किनकि म परमप्रभु न्यायलाई प्रेम गर्दछु; होमबलिको लागि गरिने लुटपाटलाई म घृणा गर्दछु; र म तिनीहरूको कामलाई सत्यतामा निर्देशित गर्नेछु, र तिनीहरूसँग अनन्त वाचा बाँध्नेछु। अनि तिनीहरूको सन्तान अन्यजातिहरूका बीचमा चिनिनेछ, र तिनीहरूको वंशजाति मानिसहरूका बीचमा; तिनीहरूलाई देख्ने सबैले तिनीहरूलाई स्वीकार गर्नेछन्, कि तिनीहरू त्यही सन्तान हुन् जसलाई परमप्रभुले आशिष दिनुभएको छ। म परमप्रभुमा अत्यन्त आनन्दित हुनेछु, मेरो प्राण मेरो परमेश्वरमा हर्षित हुनेछ; किनकि उहाँले मलाई मुक्तिका वस्त्रहरू पहिराउनुभएको छ, उहाँले मलाई धार्मिकताको ओढ्ने वस्त्रले ढाक्नुभएको छ, जसरी दुलहाले आफ्ना आभूषणहरूले आफूलाई सुसज्जित पार्दछ, र जसरी दुलहीले आफ्ना रत्नाभूषणहरूले आफूलाई अलंकृत पार्दछ। किनकि जसरी पृथ्वीले आफ्नो अंकुर उत्पन्न गराउँछ, र जसरी बगैँचाले त्यसमा छरिएका कुराहरूलाई उम्रन लगाउँछ; त्यसरी नै परमप्रभु परमेश्वरले सबै जातिहरूका सामु धार्मिकता र प्रशंसालाई अंकुरित गराउनुहुनेछ। यशैया 61:1-11।